

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIĄT.

OGŁOSZENIA.

Cena za wiersz drobno-
go pisma (petit) po tek-
ście 1 mk.

Numer pojedynczy
20 fenigów.

Redakcja i Administracja Miodowa Nr. 20.

Redakcja otwarta od 9 — 3 p. p.

Redaktor przyjmuje od 1 — 2 p. p.

Telef. red. 44-05. Telef. admin. 44-50.

DZIAŁ URZĘDOWY.

ROZKAZ

dzienny, ośnośnie przejęcia przez władze wojskowe istniejącej Straży Kolejowej.

1) Straż Kolejowa dotychczasowa, zorganizowana przez Ministerstwo Kolei Żelaznych, przechodzi z dniem 28/4 b. r. na czas wojny pod rozkaz Ministerstwa Spraw Wojskowych i wchodzi w skład siły zbrojnej Państwa.

2) Przy pełnieniu obowiązków służbowych przysługującej Straży te same prawa i stosują się do niej te same ogólne przepisy, co i dla Straży wojskowych.

3) Poza obowiązkami, określonymi „Instrukcją Tymczasową”, zatwierdzoną przez Ministra Kolei Żelaznych w dniu 3-go lutego r. b. — Straż przyjmie na siebie:

ochronę transportów wojskowych, oraz zabezpieczenie wszelkich obiektów, dotyczących Kolei, o znaczeniu wojskowym.

4) Dowódców Straży Kolejowej, mianowanych przez Ministerstwo Kolei Żelaznych, zatwierdza się na ich stanowiskach.

5) Poza nowymi obowiązkami, wyrażonymi w punktach 1 do 3, Tymczasowa Instrukcja dla Straży Kolejowej, wydana przez Ministerstwo Kolei Żelaznych, w „Monitorze” Nr. 59 z 13 marca 1919, okólnik Nr. 47, pozostaje w prawnej mocy aż do dalszych rozporządzeń.

Za Ministra Spraw Wojskowych:

(—) Sosnkowski.

General - Porucznik.

Kierownik Ministerstwa Kolei Żelaznych:

(—) J. Eberhardt.

Warszawa, dnia 28 kwietnia 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Kolei Żelaznych o skróceniu terminu do załadowania i wyładowania przesyłek, oraz o podwyższeniu postojowego na liniach b. austriackich kolei państwowych.

Na podstawie § 63, ust. 12 i § 80, ust. 8 Regulaminu ruchu, wydanego Rozporządzeniem B. Austriackiego Ministerstwa Kolei Żelaznych (Dz. Ustaw Państwa Aust. Weg. Nr. 172), zarządzam co następuje:

Z powodu dotkliwego braku wagonów termin do załadowania i wyładowania przesyłek, których załadowanie jest obowiązkiem nadawcy, względnie których wyładowanie jest obowiązkiem odbiorcy, skracam się na wszystkich liniach b. austriackich kolei państwowych do sześciu godzin dziennych przy równoczesnym podwyższeniu postojowego (t. j. należności za przetrzymanie wagonu poza wyżej wymieniony termin) o 50%.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 22 kwietnia 1919 r.

Kierownik Ministerstwa:

(—) J. Eberhardt.

Warszawa, dnia 22 kwietnia 1919 r.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Do czasu wydania ustawy w przedmiocie organizacji władzy polityczno - administracyjnej w Polsce, zarządzam co następuje:

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny” oraz „instytucje do spraw prasowych”, wymienione w dekretach z d. 7/II 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych o zakładach drukarskich i składach druków oraz o widowiskach, rozumieć należy urząd powiatowego Komisarza Rządowego, dla

Warszawy zaś, Łodzi i Lublina — Naczelnika Policji Komunalnej. Przez „urząd do spraw prasowych” rozumieć należy dla całego b. zaboru rosyjskiego — Wydział Prasowy Min. Spraw Wewn., dla poszczególnych powiatów, urząd powiatowego Komisarza Rządowego, dla Warszawy zaś, Łodzi i Lublina — Naczelnika Policji Komunalnej.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) Józef Bek.

Warszawa, dn. 27 kwietnia 1919 r.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do Dekretu w przedmiocie skarbowości gmin miejskich, dotyczące zatwierdzenia przez Wydziały Powiatowe finansowych uchwał organów komunalnych miast, niewydziałonych z powiatów.

Na zasadzie ust. 2-go art. 3-go Dekretu w przedmiocie skarbowości gmin miejskich, zarządzam, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co następuje:

1. Uchwały organów miast, niewydziałonych z powiatów, dotyczące ustanowienia opłat zwyczajnych, opłat szczególnych, podatków bezpośrednich i pośrednich, monopolu handlowych, przyjęcia darowizn, zapisów lub sprzedaży i zamiany części majątku miejskiego, winny być zatwierdzone przez Wydziały Powiatowe Sejmików (art. 3 Dekretu w przedmiocie skarbowości gmin miejskich, Dz. Pr. Nr. 14 (1919 r., poz. 150).

2. Wydział Powiatowy przed zatwierdzeniem winien zbadać legalność ośnośnie, powziętej przez organy miejskie uchwały, w szczególności zaś sprawdzić, czy zapadła z uwzględnieniem przepisów, zawartych w art. 21, 33 i 34 Dekretu o samorządzie miejskim (Dz. Pr. Nr. 13. 1919 r., poz. 140).

3. Wydział winien następnie zbadać celowość powziętej uchwały, t. j. czy rzeczywiście istnieje konieczność wprowadzenia przez gminę miejską eksploatacji danego źródła dochodowego.

4. Przy rozpatrywaniu uchwał o poborze opłat zwyczajnych, Wydział może zatwierdzać następujące opłaty:

a) od podań, wnoszonych do urzędów miejskich, oraz od czynności urzędowych instytucji i organów miejskich; zasady poboru tych opłat winny się możliwie opierać na analogicznych przepisach, wydanych dla urzędów państwowych;

b) za przeprowadzanie dobrowolnych licytacji ruchomości;

c) za świadczone przez gminy miejskie nadzór policyjny i ogniowy w teatrach, kino-teatrach, salach koncertowych i innych miejscach zabaw i widowisk publicznych, tudzież za korzystanie przez handlarzy, restauracje, cukiernie, piwiarnie i szynki z przedłużonych godzin handlu;

d) za weterynaryjne oględziny bydła, koni i trzody, przypędzanych na targowiska, oraz mięsa, przywożonego na sprzedaż do miejscowości, posiadających własne rzeźnie;

e) za korzystanie z urządzeń i zakładów komunalnych, jako to: 1) opłaty od właścicieli nieruchomości za oczyszczanie, polewanie i konserwację ulic i chodników, o ile te obowiązki przyjęła na siebie gmina miejska, 2) opłaty szkolne, 3) opłaty za leczenie chorych w miejskich szpitalach, lecznicach, domach zdrowia, za korzystanie z ambulatorjów, urządzeń kąpielowych, zakładów dezynfekcyjnych, 4) opłaty za korzystanie z miejskich zakładów dobroczynnych, 5) opłaty za korzystanie przez przyjezdnych ze specjalnych urządzeń w miejscowościach kuracyjnych i stacjach klimatycznych (taksy zdrojowe i klimatyczne), 6) opłaty za korzystanie z wszelkich innych urządzeń i zakładów, które mają na celu wyłącznie dobro publiczne;

f) za zużycie bruków na ulicach przez wozy, konie i bydło, czyli t. zw. opłaty brukowe albo rogatkowe;

g) za postój na placach, targowiskach i ulicach koni, bydła, trzody, tudzież wozów i straganów z towarami; wysokość opłaty powinna być jednak uzależniona od wielkości i jakości zajmowanego miejsca, nie zaś od rodzaju towarów;

h) za postój w budynkach miejskich bydła i trzody, przeznaczonych na rzeź;

i) za korzystanie z miejskich słupów ogłoszeniowych;

j) za korzystanie z urządzonych kosztem gmin miejskich znaczniejszych mostów i wiaduktów, oraz przepraw przez jeziora i rzeki.

5. Wydziały Powiatowe mogą zatwierdzać uchwały gmin miejskich o poborze opłat szczególnych, pobieranych na założenie i utrzymywanie zakładów dobra powszechnego od tych właścicieli nieruchomości, tudzież przemysłowców i handlujących (adjacentów), którzy z zaprowadzonych urządzeń i zakładów ciągną specjalne korzyści.

6. Gminy miejskie mogą wprowadzać następujące dodatki do podatków państwowych:

a) dodatek do państwowego podatku od nieruchomości miejskich do wysokości 50%;

b) dodatek do państwowego podatku mieszkaniowego do wysokości 25%;

c) 50% powiatowego dodatku do państwowego podatku stemplowego od obrotu majątkami nieruchomymi w mieście, o ile dodatek ten został uchwalony przez Sejmik Powiatowy, a to zgodnie z p. 7 art. 7-go Dekretu w przedmiocie skarbowości powiatowych związków komunalnych (Dz. Pr. Nr. 14 1919 r., poz. 151); w razie uchwalenia przez gminę miejską dodatku do podatku od obrotu winien uleże zniesieniu pobór opłaty dodatkowej od protestów weksli i aktów notarialnych (ustawa z dnia 11/24 grudnia 1870 r.).

7. Gminy miejskie mogą ustanawiać następujące podatki samoistne:

a) podatek mieszkaniowy, o ile w danym mieście nie jest pobierany państwowy podatek mieszkaniowy;

b) podatek od przyrostu wartości własności nieruchomości;

c) podatek od przedmiotów zbytku (od pojazdów, fortepianów i t. p.);

d) podatek od zabaw i widowisk.

8. Przy zatwierdzaniu pożyczek miejskich Wydziały Powiatowe winny zbadać stan finansowy miasta, celowość pożyczki, wysokość i formę jej zabezpieczenia, oraz termin, plan amortyzacji i wysokość oprocentowania.

Pożyczki na cele nieprodukcyjne winny być zatwierdzone jedynie w wypadkach wyjątkowych, np. na pokrycie nadzwyczajnych potrzeb, wywołanych wojną lub wypadkami żywiołowymi.

9. Monopole handlowe nie mogą być samodzielnie eksploatowane przez miasta, niewydziałone z powiatów. Sejmik Powiatowy winien jednak odstąpić część swych dochodów monopolowych wszystkim lub niektórym miastom, znajdującym się w danym powiecie na zasadzie specjalnie ustanowionego współczynnika (np. w stosunku do zaludnienia).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) J. Bek.

Szef Sekcji Samorządowej:

(—) K. Sienkiewicz.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1919 r.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA OGÓLNA DLA URZĘDÓW ZIEMSKICH, DZIAŁAJĄCYCH NA OBSZARACH B. ZABORU ROSYJSKIEGO.

I. Stosowanie instrukcji.

Art. 1. Urzędy Ziemskie, działające na obszarach b. zaboru rosyjskiego, w swej organizacji wewnętrznej, postępowaniu i biurowości winny stosować się ściśle do przepisów niniejszej instrukcji.

Wszelkie wątpliwości na tle stosowania instrukcji niniejszej wynikające rozstrzyga ostatecznie Główna Komisja Ziemska.

Art. 2. Komisje Ziemskie Okręgowe mogą w instrukcjach szczegółowych stanowić przepisy, których wydanie uznają za właściwe, w celu przestrzegania porządku i zapewnienia prawidłowego biegu spraw.

Art. 3. Instrukcje szczegółowe nie mogą zmieniać przepisów przez ustawy i instrukcję ogólną ustanowionych i wymagają zatwierdzenia Głównej Komisji Ziemskiej.

II. Kompetencja urzędów ziemskich.

Art. 4. Do zakresu działania Urzędów Ziemskich należą: sprawy dotyczące regulowania struktury gospodarstw rolnych, scalania gruntów, układu służebności, podziału gruntów wspólnych, melioracji rolnych i regulowania obrotu ziemią, wszelkie sprawy, jakie z mocy ustaw obowiązujących należały do kompetencji urzędów właściańskich wszystkich stopni, o ile nie zostały przekazane innym władzom, oraz te sprawy, jakie będą Urzędem Ziemskim przekazane przez ustawę lub rozporządzenie, albo polecenie rządowi (art. 2 P. T. o urzędach ziemskich).

Art. 5. Sprawy sporne, które na zasadzie przepisów dotychczasowych ulegały jurysdykcji komisarzy do spraw włościańskich, rozpoznawać będą sądy cywilne, stosownie do ich właściwości (art. 6 P. T. o urządzeniu Sądownictwa).

Art. 6. W szczególności do kompetencji Urzędów Ziemskich nie należą: 1) spory o własność i posiadanie, 2) spory graniczne i 3) spory serwitutowe. Komisarz Ziemski ma jednak prawo i obowiązek przyjmowania spraw serwitutowych w celu polubownego ich załatwienia, uprzedzając strony, że w razie niedojścia do układu polubownego odesła je na drogę sądową.

Art. 7. Do kompetencji Urzędów Ziemskich należą wszystkie inne prócz wymienionych w artykułach poprzednich spory, powstające przy postępowaniu regulacyjnym, jako to: spory co do rozmiaru i wartości działek gruntowych przed regulacją, oraz co do rozmiaru i wartości działek, tworzonych przez regulację; co do zamiany jednych przez drugie; co do sposobu i miejsca wyznaczenia nowych działek i t. p.

III. Podział czynności w Urzędach Ziemskich.

Komisarz Ziemski.

Art. 8. Komisarz Ziemski na wyznaczonym mu obszarze (Komisarjat) dokonywa, stosownie do przepisów ustaw i niniejszej instrukcji, czynności przygotowawcze i przeprowadza dochodzenia potrzebne do decydowania sprawy przez Komisję Ziemską Okręgową (lit. A art. 3 P. T.).

Art. 9. W szczególności do zakresu działania Komisarza Ziemskiego należą:

1) zaświadczenie układów polubownych między właścicielami dóbr lub skarbem a włościanami w przedmiocie zniesienia służebności, zmian sposobu ich użytkowania, segregacji i zamiany użytków i t. p. (p. 1 art. 334 t. II Zb. pr.);

2) zaświadczenie umów dobrowolnych w przedmiocie zamiany gruntów w celu zniesienia szachownic (jak wyżej);

3) zaświadczenie ważności uchwał zebrań gromadzkich w przedmiocie podziału gruntów wspólnych, oraz przedstawiania ich Komisji Ziemskiej Okręgowej (p. 10 art. 334 t. II Zb. pr.);

4) wydawanie zaświadczeń, stwierdzających prawo danej osoby do nabywania na własność i brania w zastaw osad i gruntów t. zw. włościańskich (art. 94 t. IX Zb. pr.);

5) wydawanie zaświadczeń na prawo korzystania z kredytu Polskiego Państwowego Banku Rolnego, stosownie do art. 10 jego statutu (Dz. Pr. 1919 Nr. 12, poz. 134);

6) sporządzanie protokółów i przeprowadzanie dochodzenia w sprawach, dotyczących się zmiany nazwisk oraz innych wpisów w tabelach likwidacyjnych i aktach nadawczych w wypadkach wskazanych w art. 218 i 221 t. IX Zb. pr. (p. 6 art. 334 t. II Zb. pr.);

7) przeprowadzanie dochodzeń stosownie do art. 214 t. IX Zb. pr. w sprawach dotyczących przynależności do tego lub innego gospodarza osady, co do której w tabelach likwidacyjnych i aktach nadawczych poczynione są adnotacje, — o ile nie zostanie zameldowany spór (p. 4 art. 334 t. II Zb. pr.);

8) badanie przedłożonych przez strony projektów w przedmiocie przymusowego podziału wspólnych pastwisk, sporządzanie takich projektów na żądanie gromad włościańskich, dokonywanie wszelkich czynności, zmierzających do usunięcia przeszkód, oraz przedstawianie projektów ostatecznych wraz ze swą opinią Komisji Ziemskiej Okręgowej (art. art. 52—60 t. IX Zb. pr.);

9) sporządzanie i zaświadczenie projektów przymusowego podziału gruntów, stanowiących wspólną własność gromad wioskowych, osad miejskich i miast lub poszczególnych gospodarzy, oraz przedstawianie

ich wraz ze swą opinią Komisji Ziemskiej Okręgowej (art. art. 81—84 i 86 t. IX Zb. pr.).

10) zaświadczenie uchwał wywołujących, oraz wszelkie czynności przygotowawcze w postępowaniu komasacyjnym, w szczególności sporządzanie projektów planów komasacyjnych, oraz przedstawianie ich do zatwierdzenia Komisji Ziemskiej Okręgowej.

W postępowaniu komasacyjnym Komisarz Ziemski kierować się będzie szczegółową instrukcją komasacyjną, jaką wyda Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych;

11) wydawanie rozporządzeń w przedmiocie przywrócenia uszkodzonych lub zniszczonych znaków pomiarowych i granicznych, ustawionych przez funkcjonariuszy lub z rozporządzenia Urzędów Ziemskich, oraz pociąganie do odpowiedzialności sądowej winnych uszkodzenia lub zniszczenia tych znaków (art. 36, t. IX Zb. pr.);

12) nadzór nad przestrzeganiem ustaw i rozporządzeń w przedmiocie zbywania, dzierżawy, najmu, brania w zastaw, rozdabniania własności ziemskiej, oraz wogóle w przedmiocie struktury gospodarstw rolnych i zawiadamianie Komisji Ziemskiej Okręgowej o wszelkich w tym względzie uchybieniach (p. 2, art. 336 t. II Zb. pr., art. 104 t. IX Zb. pr.);

13) określanie kosztów, należnych od stron z tytułu niedostarczonej robotników, podwód i materiałów dla dokonania robót ziemnych (art. art. 30 i 31 t. IX Zb. pr.);

14) opinijowanie na użytek urzędów ochrony lasów o projektach planów gospodarstwa leśnego w lasach obciążonych służebnościami i o zmianach w tych planach;

15) pełnienie czynności szczególnie sobie przekazanych przez ustawę lub rozporządzenie (lit. b. art. 3 P. T.);

16) wykonywanie wszelkich prac ziemskich na zlecenie Inspektora Ziemskiego, Komisji Ziemskiej Okręgowej lub władz nad nimi przełożonych;

17) kierowanie działalnością przydanych sobie do pomocy podkomisarzy ziemskich oraz urzędników pomocniczych i kancelaryjnych (art. art. 5 i 18 P. T.);

Art. 10. Komisarz Ziemski, nie należąc do składu Komisji Ziemskiej Okręgowej, może być wzywany na jej posiedzenia w charakterze doradczym (art. art. 3, 15, 50 i 52 P. T.).

Podkomisarz Ziemski.

Art. 11. Podkomisarz Ziemski działa pod bezpośrednim kierownictwem Komisarza Ziemskiego, stosując się ściśle do jego wskazówek, przy czem może zastępować Komisarza we wszystkich jego czynnościach urzędowych, o ile sobie Komisarz pewnych czynności nie zastrzegł.

Żaden inny urzędnik oprócz Podkomisarza Ziemskiego nie może zastępować Komisarza w jego czynnościach urzędowych (art. 40 P. T.).

Art. 12. Przepis ust. i art. 11 instrukcji niniejszej nie dotyczy Podkomisarzy Ziemskich, sprawujących obowiązki Komisarza na wyznaczonym im obszarze (Komisarjat).

Komisja Ziemska Okręgowa.

Art. 13. Komisja Ziemska Okręgowa na podstawie jej działalności obszarze wydaje w pierwszej instancji decyzje, rozpoznaje sprawy i rozstrzyga spory w zakresie właściwości Urzędów Ziemskich (art. art. 2 i 6 P. T.).

(Dalszy ciąg nastąpi.)

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wydział Prasowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych komunikuje, że Sekcja Administracyjna M. S. W. opracowała „Instrukcję Biurową” dla Urzędów Powiatowych”. W instrukcji tej ujęte są przepisy określające obowiązki i sposób postępowania urzędnika administracji powiatowej, oraz wskazana jest droga, jaką przechodzi każdy papier od chwili oddania go w urządzenie aż do złożenia aktów w archiwum.

Manipulacja według zasad tej instrukcji będzie wprowadzona w urzędach powiatowych z dniem 1-go maja r. b.

Warszawa, d. 29 kwietnia r. b.

O GDAŃSK

Do Prezydium Rady Ministrów nadesłano następującą depeszę:

Walne zgromadzenie Towarzystwa Żegluga Polska w Krakowie, odbyte w dniu 26 kwietnia 1919, łącząc się z powszechną opinią całego narodu polskiego, jednogłośnie uchwala prosić Prezydium Rady Ministrów w Warszawie o jaknajenergiczniejsze zajęcie się sprawą ostatecznego przyznania przez konferencję pokojową w Paryżu przyrodzonego portu polskiego Gdańska Państwu Polskiemu.

Prof. Morozewicz.

OBWIESZCZENIE.

Chcąc zapewnić w dniu 1-ym i 3-ym maja całej bez wyjątku ludności możliwość jaknajpełniejszego i niczem nieskrępowanego wyrażenia uczuć i pragnień, co jest możliwe jedynie wówczas, jeżeli porządek publiczny nie będzie niczem zakłócony, obwieszcam co następuje:

Zebrań pod golem niebem mogą się odbywać jedynie na placach publicznych, a pochody nie powinny tamować ruchu ulicznego.

Niestosowanie się do niniejszego będzie karane z całą surowością.

Komisarz Nadzwyczajny na m. st. Warszawę i powiat Warszawski:

(—) Fr. Anusz.

Warszawa, dn. 29/IV 1919 r.

NACZELNY WÓDZ DO ZDOBYWCÓW WILNA.

Zołnierze!

W niespełna dwa tygodnie męstwem swem i dzielnością zmieniliście stosunki na wschodzie Polski. W niespełna dwa tygodnie przetruciliście zagrażający nam front o dobrych kilkadziesiąt kilometrów, zdobywając przytem niezwykle ważne punkty wojskowe, jak Łida, Baranowicz i Mickiewiczowski Nowogródek, a przede wszystkim oswoadzając stolicę kraju Wilno.

Wróg pobity pierzcha zdezorganizowany i na wszystkie strony.

W imieniu Ojczyzny, która Was na obronę swych kresów wysłała, dziękuję Wam za Waszą pracę, za Wasze żołnierskie trudy. Kampanja wileńska przez Was wygrana pozostanie na zawsze jedną z piękniejszych stronnic naszej historii wojskowej i każdy z Was może być dumny, że w niej brał udział.

Szczególnie dziękuję generałowi Szeptyckiemu, który swą energią i uporczywą wolą doprowadził do zajęcia Baranowicz i Nowogródka. Generałowi Rydzowskiemu, który pomimo wielkich przeszkód technicznych doprowadził na czas dywizję do Wilna i ostatecznie wygnał wroga ze stolicy.

Przedewszystkiem jednak podnieść muszę działania oddziału jazdy pod dowództwem podpułkownika Beline-Prążmowskiego. Świetnie prowadzona jazda wspólnym marszem obeszła cały układ sił wroga, bycz tyłu wpaść do głównego siedliska wszystkich władz bolszewickich; śmiałym i nagłym napadem zajęła ona miasto z ogromnemi zapasami materiału wojennego i utrzywała je pomimo ogromnej przewagi wroga, aż do przyjskiej piechoty. Jest to najpiękniejszy czyn wojenny, dokonany w tej wojnie przez polską jazdę. Dziękuję za to podpułkownikowi Beline-Prążmowskiemu i jego szefowi sztabu majorowi Piskorowi.

Wszystkie nasze prace wojenne zależały jednak od sprawności kolei, bez których utrzymanie wojska było w zniszczonym kraju zupełnie niemożliwe. Jeżeli cała operacja się udała, jeżeli najmilsza i najdzielniejsza praca żołnierza nie poszła na marne, zawdzięczamy to pracy naszych dzielnych kolejarzy. Budowa zerwanych mostów, szybkie uruchomienie linii kolejowych ze zdobytym na wroga materiałem kolejowym — to ich zasługa, a przede wszystkim zasługa ich energicznego naczelnika majora Brzozowskiego. Całe wojsko na równi z mną z wdzięcznością wspomni jego pracę, od której zależało nasze życie.

Zołnierze! Wojna jeszcze nie skończona. Czekają nas nowe prace, nowe trudy. Lecz pó tem świetnym zwycięstwie ze spokojem i pewnością patrzę w przyszłość, będąc jej pewnym.

Jeszcze raz dziękuję Wam wszystkim za Wilno, Lidę, Nowogródek i Baranowicz.

Rozkaz ten przeczytać przed frontem kompanji, szwadronów i baterji.

(—) J. Piłsudski.

Lida, 28, IV, 1919 r.

SEJM USTAWODAWCZY.

Posiedzenie trzydzieste pierwsze.

Początek posiedzenia o godz. 4 m. 20 p.p.

Marszałek: Otwieram posiedzenie. Protokół 29 posiedzenia uważam za przyjęty, gdyż nie wniesiono przeciw niemu żadnych zarzutów. Protokół 30 posiedzenia leży w biurze sejmowym do przejrzania. Jako sekretarze zasiadają dziś posłowie Bryl i Sołtyk. Listę mówców prowadzi poseł Sołtyk.

Sekretarz odczytał spis interpelacji, między którymi Związku Ludowego Narodowego, treści następującej:

W uwolnionym od bolszewików Wilnie pojawiła się w piśmie „Nasz Kraj” z dn. 24 b. m. odezwa Naczelnego Wodza, Piłsudskiego, do mieszkańców b. Wielk. Ks. Litewsk. bez kontrasygnaty Ministra. Wobec tego, są tylko pisma mające kontrasygnatę ministerjalną, mają wedle uchwały Sejmu charakter aktów państwowych i muszą być w treści swej zgodne z uchwałami Sejmu, podpisani zapytują:

Czy Rząd dał swoją aprobatę na ogłoszenie odezwy z 24 b. m. w powyższej osnowie bez kontrasygnaty ministerjalnej?

Marszałek: Szanowni posłowie, zanim przystąpię do porządku dziennego, uważam za obowiązek Was powitać.

Witając Was, cieszę się, że mogę podkreślić kilka radosnych zdarzeń, które zaszły w czasie świąt Zmartwychwstania.

A więc najsamprzód przyjazd tak długo oczekiwaney armii generała Hallera. Kiedy niedawno z miejsca tego odczytywałem patriotyczne pozdrowienie generała, nie przypuszczaliśmy, że nadzieja walecznego wodza, iż niebawem stanie na ziemi polskiej, tak rychło się ziści. Widzieliście zapewne wszyscy jego zuchów, w jasno-niebieskich mundurach. Wszystko to młodzieńcy, a jednak prawie wszyscy weterani niezliczonych bitew, stoczonych na zachodzie. Nie mogę opisać wrażenia, jakie na wielkopolanach, którzy pierwsi witali te wojska, wywołały sceny, gdy ci żołnierze, stanąwszy po raz pierwszy na ziemi ojczyznej, rzucali się ze łzami na tę świętą ziemię, przez niektórych jeszcze nigdy nie widzianą, a znaną tylko z tradycji ojców — i okrywali ją pocałunkami.

Cześć tym żołnierzom, którzy zdala przybywają bronić Ojczyzny pierściami swymi, cześć ich dowódcy, którego imię historia złotem zapisze zgłoskami (Głosy: Cześć, niech żyje).

Drugą szczęśliwą wiadomością — to wieść o oddepchnięciu wroga pod Lwowem. Oby zwycięstwo to było zapowiedzią rychłego wyrwania i Wschodniej Galicji z owego straszego stanu niepewności i ucisku, w jakim już jęczy od tyłu miesięcy, wyglądając ciągle pomocy od kraju.

Wreszcie dożyliśmy w czasie świąt wielkanocnych dziejowej chwili, oczekiwanej przez nas od tygodni z biciem serca — uwolnienia Wilna. Tę chwilę dziejową przyniosła nam wiosna, jakiej naród nasz nie zaznał od lat 107, od owej wiosny, o której wiesz nasz śpiewała:

Urodzony w niewoli, okuty w spowiciu,
Jam tylko jedną taką wiosnę widział w życiu.
Waleczne wojska nasze piorunem uderzeniem
przyniosły po 107 latach wolność krainie, która
cierpiała tyle, jak żadna inna w Europie, przyniosły
wolność braciom naszym, tak drogim sercu naszemu.

Szanowni posłowie. Może jasne chwile, jakie dziś przeżywamy, nie będą długotrwałe. Może nas czekają jeszcze ciężkie przejścia i krwawe walki, zanim losy nam pozwolą pracować w spokoju nad odbudowaniem kraju. Ale bylebyśmy się starali utrzymać ład i porządek w kraju, bylebyśmy odstawiali na drugi plan wszystko to, co nas dzielić może, śmiało patrzeć możemy w przyszłość, opierając się na armii, która dała dowody, że jest niezwyciężoną. Cześć polskiej armii i cześć jej wodzom (Głosy: Brawo, cześć).

Marszałek: Przechodzimy do Nr 1-go porządku dziennego
sprawozdania komisji robót publicznych o przedłożeniu rządowemu w sprawie obwałowania lewego brzegu Wisły od ujścia potoku Kościelnickiego do Zawichostu.

U S T A W A

o obwałowaniu lewego brzegu Wisły od ujścia potoku Kościelnickiego do Zawichostu.

Art. 1.

Obwałowanie lewego brzegu Wisły od ujścia potoku Kościelnickiego do Zawichostu wraz z obwałowaniem i regulacją ujść lewych dopływów Wisły i odwodnieniem niziny nadwiślańskiej na tej przestrzeni ma być wykonane przez administrację Państwa jako przedsiębiorstwo państwowe.

Art. 2.

Za podstawę techniczną tego obwałowania służyć ma projekt techniczny, który opracuje administracja Państwa z uwzględnieniem rozstawu obustronnych wałów Wisły, ustalonego przez komisję międzynarodową dla regulacji Wisły.

Art. 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu budowy, którym zarządza Minister robót publicznych.

Do funduszu budowy wpłacać będą:

- państwo datek w wysokości 60% ogólnych kosztów robót;
- interesowane ciała samorządne drugiej instancji, jakie w drodze konstytucyjnej będą utworzone, datki w wysokości 30%;
- interesowane powiaty datki w wysokości 20% kosztów robót, jakie będą wykonane w obrębie tych ciał samorządnych.

Jak długo ciała samorządne drugiej instancji nie zostaną utworzone, pokrywa Państwo zaliczkowo ich 30% datki konkurencyjne.

Powiatom interesowanym przysługuje prawo ściągania 20% datków konkurencyjnych w całości lub w części z właścicieli nieruchomości i zakładów wodnych, które z obwałowania odniosą bezpośrednią korzyść.

Art. 4.

Czas trwania budowy, tudzież bliższe szczegóły co do uiszczania datków Państwa i interesowanych powiatów, co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa i wpływu interesowanych powiatów na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa, określi rozporządzenie wykonawcze, które wyda Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Coroczne raty datków Państwa mają być wstawiane do budżetu państwowego na podstawie preliminarza Ministerstwa Robót Publicznych.

Administracja Państwa przekładać ma corocznie Sejmowi do zatwierdzenia program robót na rok następny i sprawozdanie z robót za rok poprzedni.

Art. 5.

Dla dokonania robót wskazanych w niniejszej ustawie, przysługuje Administracji Państwa prawo wyłączenia gruntów i nieruchomości, tudzież zakładów i praw wodnych za odpowiedniemi wynagrodzeniem.

Art. 6.

Z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy, wzbronione są wszelkie roboty sprzeczne z robotami przewidzianymi w projekcie obwałowania, tudzież wznoszenie budynków w trasie wałów, oraz między wałami a łożyskiem Wisły i jej dopływów.

Art. 7.

W czasie budowy będzie zorganizowaną opieką społeczną i zdrowotną nad robotnikami.

Art. 8.

Wszelkie dokumenty prawne, wynikłe z wykonania niniejszej ustawy, wolne są od opłat stemplowych i należności.

Art. 9.

Dla utrzymania wykonanych robót będzie utworzony osobny fundusz konserwacyjny.

Do funduszu tego wpływać będą:

- dochody z wydzierżawiania trawy na wałach i wkliny na uregulowanych dopływach Wisły;
- datki Państwa i powiatów interesowanych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków Państwa i powiatów na konserwację, tudzież zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych robót, wydane zostaną w drodze osobnej ustawy po ukończeniu budowy.

Art. 10.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Mini-

strowi Robót Publicznych i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Opieki Społecznej i Pracy.

REZOLUCJE:

1) Sejm wzywa Rząd, ażeby przedłożył Sejmowi wnioski co do podwyższenia prawego wału nadwiślańskiego na tych przestrzeniach, gdzie przeciwległy wał lewy zbudowany będzie z niwelatą wyższą, a to przed rozpoczęciem budowy wału lewego na odnośnych przestrzeniach.

2) Sejm wzywa Rząd, ażeby rozpoczął roboty przy budowie lewego wału nadwiślańskiego na tych przestrzeniach, gdzie teren inundacyjny jest największy.

Pos. Kędzior przedstawił sprawozdanie komisji. Ustawę uchwalono w trzech czytaniach, uchwalono także dwie rezolucje, proponowane przez Komisję.

Przystąpiono do sprawozdania komisji komunikacyjnej o dekreście Naczelnika Państwa z 8 lutego b. r. w sprawie Tymczasowej Kasy Przechodności Pracowników Kolei Państwowych polskich w b. zaborze rosyjskim.

U S T A W A

w sprawie zmian w Dekrecie Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 15, poz. 210) o Tymczasowej Kasie Przechodności Pracowników Kolei Państwowych polskich w b. zaborze rosyjskim.

§ I. Dekret Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 15, poz. 210) w sprawie Tymczasowej Kasy Przechodności Pracowników Kolei Państwowych polskich w b. zaborze rosyjskim w art. 1 — 25 i 28 — 36 — zatwierdza się.

§ II. Art. 26 Dekretu otrzymuje brzmienie następujące: Komitet Centralny Kasy Przechodności składa się z prezesa, mianowanego przez Ministra Komunikacji, i 6-tu członków i tyłuż zastępców, z których 2 członków mianuje Minister Komunikacji, zaś 4-ech członków wybiera Związek Zawodowy Kolejarzy, w tej liczbie 2-ech członków miejscowych komitetów, znajdujących się w Warszawie. Jeden z członków mianowanych przez Ministra Komunikacji jest Dyrektorem Biura Kasy. Jeden z członków wybieranych przez Związek Zawodowy jest Radcą Prawnym.

§ III. Art. 27 otrzymuje brzmienie następujące: Komitety Miejskowe przy Dyrekcjach kolei składają się z prezesa Dyrekcji, jako przewodniczącego, oraz 8 członków i tyłuż zastępców, z których 3 mianuje Prezes Dyrekcji, zaś 5 członków wybiera Związek Zawodowy Kolejarzy.

§ IV. Wykonanie niniejszej Ustawy poleca się Ministrowi Kolei Żelaznych.

Pos. Łańcucki podniósł, że ustawa ta, która w dwóch punktach zmienia dekret, ma być tylko czasowa, gdyż późniejsza ochrona pracowników kolejowych musi być uzgodniona z ogólnem ubezpieczeniem państwem.

Kierownik Ministerstwa Kolei Żelaznych Eberhardt: Wysoki Sejmie!

Niezupełnie zgodnym z rzeczywistością jest to, że udział w funduszach kasy jednakowy ma Rząd i urzędnicy kolejowi. Wprawdzie pracownicy wpłacają 6% i Rząd wpłaca 6%, ale Rząd oprócz tego zręka się na korzyść kasy dochodów z różnych źródeł, i w razie, gdy obroty finansowe kasy wykazują deficyt, Rząd zmuszony jest je pokryć. Wobec tego udział Rządu w kasie jest przewyższający, dlatego Rząd powinien mieć niewielką przewagę w tej kasie. Jednakże Rząd się nie upiera przy tem i nie będzie się sprzeciwiał wprowadzeniu tych poprawek.

Jednakże Rząd nie może się zgodzić na jeden dodatek. A mianowicie: powiedziano w pierwszej poprawce, że jeden z członków wybierany przez Związek Zawodowy jest radcą prawnym. Otóż Rząd jest przeciwny temu. Radca prawny w kasie tej miałby właściwie tylko jedną rolę, interpretacji ustawy.

Ponieważ ta ustawa jest czasowa, będzie trwała najwyżej dwa lub trzy lata, bo musi być utworzona kasa ogólna emerytalna, więc niema potrzeby, ażeby dla tej kasy wyznaczać radcę prawnego. A jeśli już on ma być, to musi być oczywiście ze strony tego, który ma interes, w tem, ażeby kasa funkcjonowała sprawnie.

Z drugiej strony Rząd uważałby za niewłaściwe obciążanie funduszu kasy utrzymaniem radcy prawnego. Rząd ma radców prawnych w Ministerstwach i w dyrekcjach kolejowych i w tych niezliczonych wypadkach, kiedy kasa będzie musiała się uciec do interpretacji prawnej tymczasowej ustawy wobec prezensji członków, tak samo w tych wypadkach Rząd

może uciec się do pomocy jednego z tych radców prawnych.

Dlatego Minister wnosi, ażeby skreślić odpowiednio wyrazy w art. 2 ustawy.

Pos. Głabiński zgadza się na zatwierdzenie dekretu, nie może się jednak zgodzić na zmiany poczynione w nim przez komisję i wyraża zdziwienie, jak Minister mógł się na nie zgodzić.

Mówca proponuje zmianę artykułu 26 dekretu w ten sposób, żeby z 6 członków Komitetu Centralnego Kasy mianował Minister trzech (a nie dwóch, jak proponuje komisja), zaś trzech żeby wybierali pracownicy kolejowi na podstawie ogólnego prawa głosowania (komisja proponowała, żeby 4 wybierał Związek Zawodowy pracowników kolejowych). W artykule 27 proponuje mówca analogicznie, żeby do komitetów miejscowych przy Dyrekcjach kolejowych 4 członków mianował Prezes Dyrekcji a 4 wybierali pracownicy kolejowi na podstawie ogólnego prawa głosowania (komisja proponuje, żeby trzech mianował prezes dyrekcji a 5 Związek Zawodowy kolejarski);

Pos. Moraczewski nie godzi się na poprawkę pos. Głabińskiego i prosi o przyjęcie wniosku komisji, który Minister słusznie zaakceptował.

W głosowaniu przyjęła Izba wnioski p. Głabińskiego, i w myśl wywodów Ministra odrzuciła zdanie o wybieraniu radcy prawnego przez Związek Zawodowy.

Z kolei przedstawił pos. Kędzior sprawozdanie komisji Robót Publicznych o dekretych z dnia 16 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 8, poz. 118) i z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 172) w przedmiocie utworzenia Ministerstwa Robót Publicznych.

USTAWA

o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych.

Art. 1.

Do zakresu działania Ministerstwa robót publicznych, utworzonego dekretem Naczelnika Państwa z 16 stycznia 1919 (Dz. p.p. Nr. 8 par. 118) należą następujące sprawy:

1) Budownictwo wodne, a w szczególności: budowa i utrzymanie dróg wodnych śródlądowych, regulacja rzek spławnych i granicznych, budowa i utrzymanie portów i przysani rzecznych, żegluga śródlądowa, regulacja rzek niespławnych, budowa zbiorników wody, kataster sił wodnych, państwowe stacje doświadczalne wodne, użytkowanie sił wodnych dla uzyskania energii elektrycznej, meljoracje pierwszorzędne, zabudowanie potoków górskich, współdziałanie w meljoracjach rolnych i opinjowanie odnosnych projektów, nadzór nad gospodarką wodną organów samorządnych i osób prywatnych.

2) Budowa i utrzymanie publicznych dróg kołowych i mostów, tudzież nadzór nad gospodarką drogową organów samorządnych.

3) Budowa, utrzymanie i zarząd wszelkich budynków państwowych z wyjątkiem kolejowych, górniczych i strategicznych, nadzór nad gospodarką budowlaną organów samorządnych i instytucji o charakterze publicznym.

4) Osadnictwo ludzkie, a w szczególności regulacja i zabudowanie miast, wsi i zdrojowisk, kanalizacja i wodociągi, polityka budowlana.

5) Odbudowa osad zniszczonych przez wojnę i klęski elementarne.

6) Pomiary ogólne kraju i szczegółowe zdjęcia geometryczne dla sporządzenia map katastralnych, poszukiwanie i badanie materiałów budowlanych.

7) Popieranie ruchu turystycznego.

8) Ogólna administracja i policja techniczna, z wyjątkiem policji kolejowej, górniczej i przemysłowej, wydawanie zezwoleń administracyjno-technicznych, wydawanie przepisów budowlanych w interesie dobra i bezpieczeństwa publicznego, wreszcie przygotowanie projektów ustawodawczych w powyższych sprawach technicznych.

9) Współdziałanie z innymi Ministerstwami w sprawach technicznych, a mianowicie:

a) z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w organizacji szkolnictwa technicznego i zawodowego;

b) z Ministerstwem Przemysłu i Handlu w sprawach patentowych, miar i wag, tudzież elektryfikacji kraju.

Art. 2.

Jako druga instancja w sprawach technicznych, należących do zakresu działania Ministerstwa Robót

Publicznych, będą utworzone okręgowe Dyrekcje robót publicznych.

Art. 3.

Wewnętrzna organizacja Ministerstwa Robót Publicznych, tudzież organizację podległych mu urzędów technicznych przeprowadzi Minister Robót Publicznych w granicach budżetu, oraz na podstawie etatu plac i osób przez Sejm uchwalonego.

Art. 4.

Dla prowadzenia polityki gospodarczej w dziedzinie robót publicznych utworzoną będzie jako organ doradczy Ministerstwa Robót Publicznych Rada techniczna, w skład której wejdą wybitni specjaliści fachowi, oraz przedstawiciele wyższych szkół technicznych, instytucji fachowych, stowarzyszeń technicznych, ciał samorządnych, organizacji społecznych i Ministerstwa interesowanych.

Skład tej Rady uchwali Rada Ministrów na wniosek Ministra Robót Publicznych.

Nadto Minister Robót Publicznych może powoływać w miarę potrzeby specjalne komitety fachowe dla zaopinjowania ważniejszych projektów technicznych i ustaw przedkładanych Sejmowi.

Art. 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Sprzeczne z tą ustawą dekrety i rozporządzenia tracą moc obowiązującą.

Art. 6.

Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych i Ministrom interesowanym.

REZOLUCJA.

Sejm wzywa Rząd, ażeby wobec trudności pozyskania urzędników w niższych rangach przyznał im na czas obecnych stosunków anormalnych dodatki drożyzniane.

W zaproponowanej przez komisję ustawie należy jeszcze dodać ust. 9 c): współdziałanie z Ministerstwem Zdrowia w sprawach osiedleńczo-mieszkaniczych i higienicznych. Objasniając art. 1 ust. 1-szy, zauważa sprawozdawca, że utrzymanie dróg wodnych śródlądowych i regulacja rzek spławnych, należą z natury rzeczy do Ministerstwa Robót Publicznych, a nie do Ministerstwa Handlu, w którego kompetencji natomiast znajduje się żegluga morską.

Izba przyjęła odnośną ustawę w trzech czytaniach.

Pos. Brun, uzasadnia wniosek Komisji handlowo-przemysłowej, żeby znieść dekret Ministerstwa Handlu i Przemysłu Nr. 4 i uchwalić

ustawę o zatwierdzeniu i zmianie statutów spółek akcyjnych.

Ustawa o zatwierdzeniu i zmianie statutów spółek akcyjnych.

Art. 1. Statuty spółek akcyjnych zatwierdzają i zmieniają łącznie Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w porozumieniu z właściwymi, ze względu na przedmiot spółki, Ministrami.

Art. 2. Podania o zatwierdzenie i zmianę statutów spółek akcyjnych winny być składane do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, prócz statutów spółek akcyjnych kredytowych i asekuracyjnych, które winny być składane do Ministerstwa Skarbu.

Art. 3. Statuty spółek akcyjnych oraz wszelkie ich zmiany będą ogłaszane w Dzienniku Praw na koszt petentów.

Art. 4. Ogłoszenia, nakazane statutami spółek, winny być drukowane w gazecie rządowej oraz w jednej z miejscowych gazet według wyboru walnych zgromadzeń.

Art. 5. Postanowienia powyższe nie mają zastosowania w dzielnicach, w których obowiązują przepisy ustawowe o powstaniu spółek akcyjnych w drodze rejestracji sądowej bez uprzedniego zezwolenia Rządu, skoro jednak spółki te zechcą prowadzić operację poza granicami pomienionych dzielnic, winny uzyskać zatwierdzenie statutów w myśl artykułu 1-go.

Art. 6. Z chwilą wprowadzenia tej ustawy w życie, dekret Ministerstwa Przemysłu i Handlu Nr. 4 (Dziennik Praw Nr. 1 za rok 1919 pozycja 78) przestaje obowiązywać.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia. Wykonanie porucza się: Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz Ministrowi Skarbu.

Izba przyjmuje całą ustawę w drugim i trzecim czytaniu.

Marszałek zawiadamia, że Komisja prawnicza nie zdążyła jeszcze opracować referatu w sprawie 5-go punktu porządku dziennego, czyli w sprawie ustawy dotyczącej zabezpieczenia spokoju i bezpieczeństwa publicznego w państwie na czas wojny. Na porządek dzienny wchodzi Nr. 6,

sprawozdanie Komisji aprowizacji z załatwienia rezolucji, przedłożonych w Sejmie z powodu dyskusji nad wnioskiem o przywróceniu wolnego handlu produktami rolnymi.

Wysoki Sejm raczy uchwalić: Wzywa się Rząd:

1. aby natychmiast wprowadzić wolny handel ziemniakami we wszystkich dzielnicach Polski, z tem, by kontyngenty wyznaczone zostały w całości odstawione,

2. aby utrzymać do dnia 15 sierpnia r. b. dotychczasowy system ściągania kontyngentów zbożowych w myśl rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 23 listopada 1918 r. § 5—6—7 (Wiadomości Ministerstwa Aprowizacji),

3. aby na wypadek, gdyby stosowanie dotychczasowych przepisów nie dało do 15 maja r. b. pożądanego wyniku, przedłożyć Sejmowi ustawę, upoważniającą go do objęcia całego zasobu zboża, pozostającego jeszcze w rękach producentów, pozostawiając im ilości potrzebne na zasiew i wyżywienie,

4. by przy dostarczaniu środków żywności wyznaczać zawsze stosowną część produktów dla gmin wiejskich na wyżywienie matorolnych i bezrolnych,

5. aby w miarę możliwości zwiększyć normy kontyngentowe chleba i ziemniaków dla miast i środowisk fabrycznych,

6. aby do pierwszego czerwca r. b. przedłożyć plan gospodarki wyżywienia ludności na rok przyszły 1919/20.

Pos. Grzędziński odczytuje wnioski Komisji, poczem mówi o wyjaśnieniach Ministra Aprowizacji, wreszcie oświadcza, że trzeba, żeby Rząd przygotował materiał, aby Sejm mógł mieć podstawę ściąg do rozstrzygnięcia, w jaki sposób będzie gospodarować w przyszłości, czy utrzyma dotychczasową gospodarkę centralną, zbożową, czy przejdzie do nieograniczonego, wolnego handlu.

Pos. Koczur stoi na stanowisku zaprowadzenia w jaknajkrótszym czasie wolnego handlu ziemniakami i zbożem. Jeunakże ze względu na wyjaśnienia Ministerstwa Aprowizacji będzie głosował za wnioskiem Komisji większości. Ale po najniższych zbiorach będziemy się domagał bezwarunkowo wolnego obrotu. I tylko wolny handel, ujęty w zdrowe ręce przez uczciwe kupiectwo, kooperatywy i zrzeszenia może tę sprawę wprowadzić na realną drogę.

Klub Piastowców, domaga się w jak najkrótszym czasie metyko wprowadzenia wolnego handlu, ale też znieśienia Ministerstwa Aprowizacji. Klub Piastowców do obu punktów ustawy proponuje dodać /smy o wprowadzeniu maksymalnych cen na artykuły pierwszej potrzeby. Klub będzie głosował za punktami 1, 2, 4, 5 i 0, a za 3-im nie.

Pos. Arciszewski oświadcza się w zasadzie przeciw wolnemu handlowi.

Pos. Dąbala stawia wniosek: „Sejm wzywa Ministerstwo Aprowizacji, by zaprowadziło między powiatami wolny obrot zbożem drobnymi ilościami, przeznaczonymi na własne zapotrzebowanie”.

Pos. Diamand wywozi, że pięć lat wojny utwierdziło już ludność w przekonaniu, że Państwo i Rząd mają obowiązek starać się o jej wyżywienie i tego poczucia nie będzie już można usunąć.

Mówca jest przeciw wprowadzeniu wolnego handlu. W końcu wyjaśnia, że komisja zgodziła się na wolny handel ziemniakami dlatego, że transport i przechowanie jest trudne, więc niema obawy, żeby ceny poszły w górę mimo wolnego handlu.

Pos. Śrótko przemawiał za wnioskami komisji, jak również pos. Wasilewski, który postawił do punktu 3-go poprawkę, według której ewentualnie po 15 maja mianoby przedłożyć Sejmowi ustawę upoważniającą go do zajęcia całego zasobu zboża, pozostającego jeszcze w rękach większych producentów.

Pos. Fichna przytacza jaskrawe wypadki łapownictwa i paskarstwa. Nie zgadza się na wniosek pos. Dąbala, popiera wnioski komisji, proponuje jednak, ażeby zamiast art. 2 i 3 przyjąć jeden artykuł tej treści: „Upoważnia się Ministerstwo Aprowizacji do objęcia całego zasobu zboża, pozostającego jeszcze w rękach producentów, pozostawiając im ilości potrzebne na zasiew i wyżywienie”.

Dyskusję zamknięto. Przemawiał jeszcze sprawozdawca pos. Mierzejewski, poczem w głosowaniu odrzucono poprawki posła Dąbala, Wasilewskiego i Fichny, a przyjęto wszystkie wnioski komisji, oraz punkt 7-my zaproponowany przez pos. Koczura.

Wnioski nagłe.

Marszałek proponuje ograniczyć przemówienia w sprawie nagłości do 5 minut. Odczytano wniosek nagły pos. Daszyńskiego i tow.:

Wniosek posłów J. Daszyńskiego, M. Barlickiego i tow. w sprawie uznania dnia 1 maja za święto pracy.

Wysoki Sejm zechce uchwalić: Dzień pierwszy maja uznaje się za powszechnie w całej Polsce święto pracy. Za świętowanie w dniu 1 maja nie wolno nikogo usuwać z zajmowanego stanowiska, ani też potrącać mu w jego pracy zarobkowej.

W głosowaniu powstają z miejsc za nagłością tylko posłowie socjalistyczni. Olbrzymia wrzawa. (P. Daszyński: ładny Sejm ludowy! Prawica się śmieje. Daszyński: zrobilibście bezdenne głupstwo, nie rozumiecie tego, co się teraz dzieje. Ks. Starkiewicz: my chcemy pracować, nie chcemy tyłu świąt, mamy święta katolickie.)

Marszałek wzywa pos. Daszyńskiego do porządku, za wyraz „głupstwo“. Posłowie socjalistyczni wychodzą.

Następnie Izba jednogłośnie uchwała zarówno nagłość, jak też meritum i ustawę o ustanowieniu święta narodowego 3-go maja.

Wysoki Sejm raczy uchwalić następującą ustawę: Ustawa o święcie narodowym trzeciego maja:

Art. 1. Dzień trzeciego maja, jako rocznica Konstytucji 1791 roku, ustanawia się w całej Rzeczypospolitej Polskiej jako uroczyste święto po wieczne czasy.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Radzie Ministrów.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 3 maja 1919 r.

Izba uchwała nagłość wniosku posła Wojdalińskiego i tow. w sprawie wybuchu amunicji w Lublinie. Wniosek odesłano do Komisji wojskowej.

Posłowie socjalistyczni wracają do sali.

Po odczytaniu wniosku nagłego pos. Witosa i tow. w sprawie Wilna za wolą Izby odczytano jeszcze wniosek Związku Ludowo-Narodowego, oraz pos. Rataja i tow. w tej samej sprawie i rozpoczęto głosowanie nad nagłością każdego z tych wniosków oddzielnie. Mówcy za wnioskami zrzekają się głosu, — mówca przeciw jest pos. Niedziałkowski.

Izba uchwała nagłość wniosku posła Witosa, oraz wniosku Ludowo-Narodowego. Nagłość wniosku posła Rataja upada.

Wniosek nagły pos. Witosa, Bardla, Kiernika i tow.:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm wyrażając z radością fakt oswobodzenia północno-wschodnich ziem polskich z ich stolicą Wilnem i nie przesądzając możliwości ukształtowania się w przyszłości prawno-państwowego stosunku wszystkich ziem b. Ks. Litewskiego do Polski na podstawie dobrowolnej i ściślej unji, wyraża przekonanie, że w obecnej chwili ukształtowanie wewnętrznych narodowościowych i wyznaniowych spraw tych ziem nastąpić może li tylko przez wspólny Sejm-Ustawodawczy Rzeczypospolitej Polskiej przy udziale wybranych przedstawicieli ziem oswobodzonych.

2. Sejm wzywa Rząd, aby zgodnie z wyrażoną dn. 4 kwietnia wolą Sejmu poczynił wszystkie kroki, zmierzające do zjednoczenia powyższych ziem z całością Państwa polskiego.

Wniosek nagły posłów Związku Ludowo-Narodowego, Polskiego Zjednoczenia Ludowego i innych

Wysoki Sejm, raczy uchwalić:

1. Sejm wyraża swą radość z powodu zwycięskiego uwolnienia z pod mocy bolszewickiej północno-wschodniej dzielnicy Polski ze stolicą Wilnem i wyraża swe uznanie i podziękowanie zwycięskiej armii polskiej i jej wodzom.

2. Sejm wzywa Rząd, aby w myśl uchwały z 25 posiedzenia Sejmowego przedsięwziął niezbędne kroki, by ziemie te niegdyś Unją Lubelską z r. 1569 wieczyście z Polską połączone, a Konstytucją 3 Maja r. 1791 w jeden organizm państwowy z Koroną zespalone, po ostatecznym obecnie od obcej przemocy wyzwoleniu w jedną państwową całość z Rzeczypospolitą Polską, ponownie zjednoczone zostały, zgodnie z wyrażoną już wielokrotnie wolą ludności.

(Podczas głosowania pos. Daszyński: to ma być Sejm Ludowy, do stu diabłów! Do marszałka: Pan nie jesteś obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej, ale Rzeczypospolitej Poznańskiej! Pos. Diamond: Pamiętaj pan, panie Grabski, jak w dzień 1 maja śpiewałeś pan Czernony Sztandar? Pos. Daszyński: Nowy Sejm trzeba wybrać! Precz z komedjami! Sejmu ludowego. To jest intryga przeciw Piłsudskiemu. Prawica: Nie obrażajcie się. Czyście się popili? Pos. Daszyński: Co za kpiny! dość tego! Polska Wanda! Reakcyjniści Poznańskiej Rzeczypospolitej!

Marszałek przywołuje posłów do porządku, próbuje wśród wrzawy czytać porządek dzienny, poczem mówi: Jeśli się nie uciszycie, zacznę po kolei wykluczać. Pos. Daszyński: Jak długo będzie trwała ta komedia poznańska?)

Marszałek zamyka posiedzenie wśród oklasków prawicy.

Następne posiedzenie w piątek, o godz. 10 rano.

Kronika polityczno-społeczna

Powrót Naczelnika Państwa z wyzwołonej Litwy. Wczoraj przed południem Warszawa witała powracającego do stolicy po bohaterskich walkach Komendanta Józefa Piłsudskiego. Już od samego rana przed dworcem i na ulicach, ktorými miał przejechać Naczelnik Państwa, gromadzić się zaczęły tłumy publiczności.

Dworec przybrano skromnie, ale gustownie, zielenią i barwami narodowymi. Straż honorowa na peronie trzymała wyżsi oficerowie i szkoła podchorążych. Na powitanie Naczelnika przybyli: zastępca premiera, Minister Spraw Wewnętrznych Wojciechowski, gen. Haller, gen. Lesniowski, prezydent miasta Drzewiecki, prezes Rady Miejskiej Baliński, inspekt. Borzęcki, wyżsi oficerowie, oficerowie misji koalicyjnej i delegacja straży ogniowej.

W największej ciszy, przybrany zielenią powoli nadszedł pociąg. Na ganku wagonu stał, salutując, Naczelnik. Orkiestry zagrały Mazurkę Dąbrowskiego.

Na stacji Naczelnik przyjął raport i oddał ukłon salutującym go wojskom.

Kiedy Naczelnik ukazał się przed dworcem, gdzie zgromadziły się oddziały wojsk pieszych i konnych, powitały go orkiestry i entuzjastycznie okrzyki tłumy.

Przed Naczelnikiem przedelfowały oddziały wojsk gen. Hallera, poczem powozem udał się on do Belwederu. Cała przestrzeń ulic: Jerolimskiej, Brackiej i Al. Ujazdowskich wypełniły tłumy publiczności.

Kwiaty padaly pod kola powozu, a niemilkące, pełne entuzjazmu, okrzyki, witawy tego, który ocalił Wilno i dorzucił nowy tryumf do sukcesów oręża polskiego.

Przyjazd gen. Audry'ego. Wczoraj o g. 10 rano przybył do Warszawy dowódca Igo korpusu wojsk gen. Hallera, gen. Audry, wraz ze sztabem towarzyszącym mu w drodze z Paryża oficerów francuskich i polskich. Gen. Audry'ego powitała na dworcu wiedz, delegacja sztabu wojsk gen. Hallera, oraz członkowie zarządu miasta, z prezydentem miasta, inż. Drzewieckim, i prezesem Rady Miejskiej, p. Ig. Balińskim, na czele. Orkiestra odegrała hymn polski i „Marsyljanke“.

Gen. Audry, w towarzystwie swego orszaku wojskowego i pp. Drzewieckiego i Balińskiego, udał się z dworca pieszo do hotelu „Polonia“.

TELEGRAMY.

Komunikat sztabu generalnego.

Warszawa, 29 kwietnia. (PAT.) — Front galicyjski: Pod Lwowem oddziały dywizji lwowskiej d. 29 kwietnia, o godz. 1-ej w nocy, przełamały silnie umocnione pozycje nieprzyjacielskie na linii fortów Brzuchowice—Łysa Góra—Michałowyszczyna i zdobyły szturmem po kilkunastogodzinnym, zacietym boju, wsie: Suchy Las, Borki Janowskie, Brodek, Brzuchowice, Zawadowe, Grzybowice Male, Wólka Hamulecka, Grzybowice Wielkie, Dublany, Malechów, Laszki Murwane, Sroki Lwowskie i Podborce. Walka trwa w dalszym ciągu.

Artylerja nieprzyjacielska ostrzeliwała pociskami gazowymi miasto i dworzec kolejowy Chyrów.

Wzmozżona akcja patroli nieprzyjacielskich w okolicy Ustrzyk Dolnych.

Front wołyński: Sytuacja bez zmiany.

Front litewsko-białoruski: Po cofnięciu się Niemców na nową linię demarkacyjną, cała ziemia grodzieńska, około 5,000 kilom. kwadr., jest w posiadaniu naszych wojsk.

W związku z zdobyciem Wilna, cała linja kolejowa Gredno—Wilno jest w naszym posiadaniu.

Na całym froncie litewsko-białoruskim silne utarczki patroli.

W zastępstwie szefa sztabu generalnego Haller, pułkownik.

Komunikat poznański.

Poznań, 29 kwietnia. (PAT.) — Front północny: Prócz słabej strzelaniny w kilku miejscowościach na całym froncie spokój.

Front zachodni: W nocy odparto patrol nieprzyjacielski, atakujący Gralewo, Pawłowice i Robczyso, które nieprzyjaciel ostrzeliwał z kulomiotów i karabinów. Zresztą na całym froncie spokój.

Front południowy: Pod Krotoszymem ozywiona strzelanina do naszych posterunków. Na Ostatni Grosz rzucił nieprzyjaciel 38 min. O północy padło kilka granatów na Myjowice i Domamin. Na reszcie frontu na ogół spokój.

Wielkopoleanie pod Lwowem.

Poznań. — Ze Lwowa donoszą telegraficznie: „Grupa Wielkopolan brała udział w dwudniowej akcji bojowej, jako główna kolumna natarcia sił, przeznaczonych do ataku. Nie wważając na trudne warunki terenu i prowadzenia akcji na przestrzeni 30 kilometrów linii powietrznej i zacięty opór, stawiony na naszym prawem skrzydle, żołnierze wielkopolscy w zwycięskim pochodzie, z niewstrzymanym impetem, posuwali się naprzód. Zadanie było znakomicie spełnione. Straty: polegli dowódca 2 kompanji, sierżant Krieger, i 18 żołnierzy; ranni: porucznik Glowacki lekko w szyję, dowódca 3 komp., podporucznik Ratajczak, lekko w nogę, adiutant i baon, podchorąży Otworowski, ciężko w piersi i około: stu trzydziestu rannych żołnierzy. Spory procent ciężko rannych.

REPERTUAR TEATRÓW WARSZAWSKICH.

Teatr Wielki. Dziś „Aida“, jutro „Violetta“.
Teatr Rozmaitości. Dziś „Taniec przed zwierciadłem“, jutro „Pan poseł“.
Teatr Polski. Dziś i jutro „Szczęście Frania“.
Teatr Mały. Dziś i jutro „Brat Marnotrawny“.
Teatr Letni. Dziś i jutro „Chrześniak wojenny“.
Teatr Nowości. Dziś „Rozwódka“, jutro „Zemsta nie-toperza“.
Teatr Praski. Dziś i jutro „Pan Twardowski“.
Teatr Powszechny. Dziś i jutro „Stare Miasto“.
Teatr im. Staszica. Dziś i jutro „Śluby panienskie“.

Zarząd Banku Zachodniego

na zasadzie §§ 63 i 64 ustawy, ma zaszczyt zawiadomić pp. Akcjonariuszów, że dnia 31 maja r. b. o godzinie 4-ej po południu, w gmachu Banku, przy ul. Fredry № 6, w Warszawie, odbędzie się VII zwyczajne Zebranie Ogólne Akcjonariuszów.

PORZĄDEK OBRAD:

- 1) Rozpoznanie i zatwierdzenie sprawozdania z działalności Banku, oraz bilansu i rachunku zysków i strat za rok 1918.
- 2) Raport Komisji Rewizyjnej.
- 3) Rozpoznanie i zatwierdzenie budżetu na r. 1919.
- 4) Wybory członków Rady, Zarządu i Komisji Rewizyjnej.
- 5) Zmiany w ustawie Banku.
- 6) Upoważnienie do otwarcia Oddziałów Banku.
- 7) Upoważnienie do powiększenia kapitału akcyjnego.
- 8) Wnioski Rady i Zarządu.

Pp. Akcjonariusze, zamierzający uczestniczyć w zebraniu, powinni, w myśl § 59. ustawy, najpóźniej w dniu 24 maja r. b. do g. 3-ej po południu, złożyć w Kasie Banku swoje akcje, lub kwity na akcje zdeponowane w instytucjach bankowych. 1337

Ogłoszenie.

Skradziono w Krakowie na stacji dnia 30 marca pugilares, w którym były, między innymi dokumentami, paszport na imię Jana Kowerskiego, oraz legitymacja, wystawiona przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu na imię referenta inż. górniczego Jana Kowerskiego. Paszport i legitymację uważać za nieważne. Uprasza się nadesłanie dokumentów pod adresem: Jan Kowerski, Urząd Górniczy w Dąbrowie. 1306

Zarząd Towarzystwa Akcyjnego Fabryki Chemicznej

„RADOCHA“

w Sosnowicach

ma zaszczyt zawiadomić pp. akcjonariuszów, że wypłata dywidendy za rok operacyjny 1918 dokonywa się w biurze Zarządu w Warszawie, przy ulicy Sienkiewiczza № 2. 1325

Zgubiono patent Nr. IV/1613 na sprzedaż cholewek przy ulicy Muranowskiej 1820, wydany na imię Sany Wolfa Rotmilla, Franciszkańska 18. 1311

Zgubiono paszport na imię Hersza Jankelsona, Nowo-Powązkowska 14. 1312

Zgubiono paszport na imię Piszla Millera, Miła 15, m. 60. 1313

Zgubiono paszport na imię Gitti Borysy, Nalewki 15, m. 104. 1314

Zgubiono paszport na imię Sury Boker, Nowo-Miła 51 1315

Zginiął paszport na imię Stanisława Małeckiego, Ogrodowa 53. 1316

Zgubiono paszport na imię Jana Lubelskiego, Powązki, Krótka 4. 1317

Zgubiono paszport na imię Antoniego Cellińskiego, Freja 14, m. 11 1318

Zgubiono paszporty na imię Benjamina Tala i Chaji Szawy Tala, Smocza 25. 1319

Zgubiono paszport na imię Anny Miedun, ul. Chałubińskiego 1. 1320

Zgubiono paszport na imię Stanisława Łomewskiego, Żytnia 18. 1321

Zgubiono paszport na imię Izraela Presburgera za Nr. 1174/III, Gęsia 12. 1322

Zgubiono paszport na imię Arona Kleinlerera, Bonifraterska 19. 1323

Zgubiono paszport na imię Szymona Szterna, Nowolipki 6. 1324

Zgubiono paszport na imię Szymona Arona Pragi, Franciszkańska 10-12. 1326

Zgubiono paszport na imię Abraama Lisa, Wolaska 21. 1327

Zgubiono paszport na imię Chany Leji Szkolnik, Targowa 11. 1328

Zgubiono papiery wojskowe na imię Jana Bogdziejewicza, Młynarska 8, m. 71. 1329

Zgubiono paszport na imię Karola Abramczuka, Leszno 100. 1330

Zgubiono paszport na imię Marji Gryczkiewicz, Leszno 67, m. 14. 1331

Zgubiono paszport na imię Adama Grzybowski, Praga, Wawerska 14. 1332

Zgubiono paszport na imię Rykli Tyk, Cicha 29, m. 28. 1333

Zgubiono paszport na imię Joska Zachezyńskiego, Grzybowska 24. 1334

Zgubiono paszport na imię Szyi Brajńskiego, Stawki 8. 1335

Zgubiono paszport na imię Mojżesza-Samuela Elerwajsa. 1336

Zgubiono paszport Nr. 9465 na imię Szymona Goldszmida i Nr. 46184/12 Alty Goldszmidt, Nizka 60, m. 55. 1338

Zgubiono paszport na imię Ruchli Popower, Otwock. 1339

Zgubiono paszport na imię Sary Witman, Stawki 7. 1340

Zgubiono paszport na imię Symehy Binema Brodatego, Nowolipie 58. 1341

Zgubiono paszport na imię Chaima Icka Zygiela, Gęsia 47. 1342

Zgubiono dowód osobisty na imię Fajgi Klepłisz, Gęsia 20. 1343

Zgubiono paszport na imię Henocha Krystała, Ś. to Jerska 17, m. 7. 1344

Zgubiono paszport na imię Szlamy Lejby Kymysza, Wołowa 4. 1345

Zgubiono paszport na imię Noecha Weinberga, Dzielna 65, m. 9. 1346

Zgubiono paszport na imię Malki Szwagier, Sapieżyńska 8. 997

Zgubiono paszport na imię Szlamy Benjamina Szafira, Nalewki 20 m. 95. 1233

Zgubiono paszporty na imię Hersza Płockiego i Berka Płockiego, Pawia 90. 1237

Zgubiono paszport i tramwajowy dowód służbowy na imię Stanisława Jarosza, Kościelna 10. 1240

Zgubiono paszport na imię Moszka Bera Ibermana, Grzybowska 36 m. 58. 1241

Zgubiono paszport na imię Felicji vel Fajgi Kupferblum, Muranów 11. 1246

Zgubiono paszport na imię Elja Olejera, Dzika 32. 1247

Zgubiono paszport na imię Goldy Zatorskiej, Pokorna 8. 1248

Zgubiono paszport na imię Adama Paszkowskiego, Nowo-Wolska 2. 1168

Skradzono paszport na imię Pawła Gurzyńskiego, Droga Królewska 78. 1210

Zgubiono paszport na imię Władysława Kalbarczyka, Drewniana 3 m. 8. 1250

Zgubiono paszport na imię Chaima Frosowicza, Franciszkańska 21. 1251

Skradzono paszport na imię Emanuela Weltfreida, Muranowska 14 m. 33. 1253

Zgubiono paszport Nr. 46046/10 Szmula Rubeńczyka, Świętojerska 34 — 37. 1254

Zgubiono paszport na imię Stanisławy Eckert, Cichańców. 1255

Zgubiono paszport na imię Józefa Lejby Kratki, Żelazna 80. 1256

Zgubiono paszport na imię Ruchli Alterwein, Kroschmalna 13. 1259

Zgubiono paszporty na imię Marjanny i Jana Glinki, Praga, Brzeska 7 m. 23. 1267

Zgubiono paszport na imię Motla Domingo, Ogrodowa 40 m. 11. 1268

Zgubiono paszport na imię Chila Koplewicza, Nowolipie 6. 1270

Zgubiono paszport na imię Moszka i Estery Herszmana, Miła 15. 1271

Zgubiono paszport na imię Chaji Gesundheit, Miła 42 m. 32. 1272

Zgubiono paszport na imię Lewka Parysenberga Smocza 2. 1273

Zgubiono paszport na imię Cyrli Anigsztejn, Mylna 9. 1274

Zgubiono koncesję na prowadzenie kawiarni na imię Michaela Eljasza Cwajmana — Smocza 41. 1275

Zgubiono paszport na imię Janiny Dąbrowskiej, Zielna 4 m. 17. 1276

Zgubiono paszport na imię Marjanny Skompkiej, Niska 45. 1277

Skradzono paszport Nr. 143690/I na imię Mendla Rajgrodzkiego i paszport rodzinny wydany w Ostrowiu na imię Peretza, Izaaka, Malki, Heni, Sary, Kiwy i Rywki Rajgrodzkich, Sienna 72 m. 64. 1278

Zgubiono paszport na imię Firlonga Jana-Władysława, Ogrodowa 4. 1280

Zgubiono paszport na imię Sruła Icka Cymmermana, Towarowa 29. 1281

Zgubiono paszport na imię Franciszki Mizerskiej — Żelazna 93. 1282

Zgubiono paszport na imię Henocha Cwajbauma — Grzybowska 72. 1283

Zgubiono paszport na imię Julji Nazarewicz — Nowo-wolska 3 1284

Skradzono portfel z gotówką, dowodami i paszportem na imię Władysława Anastazego Szera — Wronia 65. 1287

Zgubiono paszport na imię Ignacego Goldschera, Nowo-Brudno Al. Wysockiego. 1289

Zgubiono paszport na imię Becalefa Blumenkranca — Pawia 9. 1290

Zgubiono paszport na imię Szyja Pasenstein — Muranowska 18 m. 20. 1291

Zgubiono paszport na imię Chawy Finkiel, Wołyńska 12 1292

Zgubiono Mk. 100 i paszport na imię Mordka Rosenberga, Stryków. 1294

Zgubiono paszport na imię Katarzyny Koperowej, Grzybowska 62 m. 5. 1296

Zgubiono paszport na imię Lewka Wejnryba, Tarczyńska 2. 1298

Zgubiono paszport na imię Jana Ignaciuka, Grójecka 45 1299

Zgubiono paszport na imię Chaima Chaskela Jarosła Nalewki 32 m. 23. 1300

Zgubiono paszport na imię Moszka Kronenberga — Dzika 46. 1303

Zgubiono paszporty na imię Wojciecha Staniszewskiego i Heleny Staniszewskiej, Spokojna 7. 1304

Zgubiono dwa paszporty na imię Pawła i Rozalji Miller, Nowolipie 44/46. 1309

Zgubiono paszport na imię Issera Szejnfelda, Leszno 62 1242

Krakowska Spółka Tramwajowa.

Niniejszem ogłasza się, że przy losowaniu akcji Krakowskiej Spółki Tramwajowej, które się odbyło w dniu 16 marca 1919 r. w obecności p. D-ra Tadeusza Starzewskiego, Notariusza w Krakowie zostały wylosowane następujące numera akcji:

Nr. 17 25 84 137 187 193 195 250 291 293 386 392 427 467 490 492 524 543 588 612 617 681 691 731 756
828 935 1058 1067 1079 1214 1241 1262 1274 1307 1323 1350 1403 1409 1443 1455 1456 1459 1484 1551 1561
1592 1605 1761 1778 1816 1872 1946 2086 2130 2215 2218 2264 2289 2302 2400 2470 2534 2661 2669 2767
2836 2849 2909 2956 3084 3102 3181 3341 3396 3424 3430 3528 3560 3561 3644 3765 3798 3824 3835 3929 3966
3992 4033 4193 4194 4198 4257 4273 4406 4508 4510 4580 4650 4720 4724 4727 4749 4766 4821 4834 4861
4877 4888 4958 4979 5034 5058 5089 5116 5162 5196 5251 5324 5396 5438 5485 5499 5526 5544 5545 5611 5620
5625 5650 5659 5738 5758 5762 5851 5898 5938 5960 5963 6037 6188 6238 6270 6285 6291 6296 6394 6474
6508 6516 6580 6615 6656 6691 6777 6782 6787 6971 7061 7182 7398 7425 7458 7503 7620 7651 7750 7760
7816 7880 8015 8048 8184 8199 8201 8335 8408 8457 8534 8627 8651 8669 8681 8739 8780 8785 8823 8835.

Z akcji wylosowanych w dawniejszych latach nie zostały jeszcze wypłacone następujące numera:

z roku 1911: Nr. 5237.
z roku 1912: Nr. 4576.
z roku 1913: Nr. 622 1046 8423.
z roku 1914: Nr. 414 2094 3890 4377 5100 6832.
z roku 1917: Nr. 580 706 744 821 863 1044 1115 1269 1629 2128 2151 2225 2353 2653 3820 4391
4413 4604 6582 6699 6999 8312.
z roku 1918: Nr. 379 909 1175 1333 1677 1751 1845 2011 2508 2726 2729 3762 3888 3889 4042 4043
4299 5289.

Wszystkie wylosowane akcje będą wypłacane bezzwłocznie w następujących kasach:
w Kasie Krakowskiej Spółki Tramwajowej, Kraków, ulica Gazowa 4,
w Głównej Kasie miejskiej w Krakowie,
w Głównej Kasie Banku Przemysłowego dla Królestwa, Galicji i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskim, Filja w Krakowie,
w Głównej Kasie Akcyjnego Towarzystwa Bankowego i Kantorów wymiany „Mercur“, Wiedeń i Kraków,

w Głównej Kasie Austrjackiego Banku dla krajów koronnych, Wiedeń,
w Głównej Kasie powz. austr. Towarzystwa kredytowego ziemskiego, Wiedeń,
w Głównej Kasie Dolno-austrjackiego Towarzystwa Eskontowego, Wiedeń,
w Głównej Kasie Niemieckiego Banku, Filja w Brukseli.

Rada Zawiadowcza.

1308